

ΑΡ. 3570ΑΡ. ΑΠΟΦΑΣΗΣ 40**Αριθμός 381****Ο ΠΕΡΙ ΕΛΕΓΧΟΥ
ΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΕΝΙΣΧΥΣΕΩΝ ΝΟΜΟΣ
(ΝΟΜΟΙ 30(Ι) ΚΑΙ 122(Ι) ΤΟΥ 2001)**

Απόφαση δυνάμει του άρθρου 21

Ο Έφορος Δημοσίων Ενισχύσεων, ασκώντας τις εξουσίες που του παρέχονται δυνάμει του άρθρου 21 των περί Ελέγχου των Δημοσίων Ενισχύσεων Νόμων του 2001, εκδίδει την ακόλουθη απόφαση:

Τίτλος: Μονοεπιχειρησιακά προγράμματα αρχικής κατάρτισης- Συνήθη

1. Διαδικασία:

Στις 29 Οκτωβρίου 2001 κοινοποιήθηκε από την Αρχή Ανάπτυξης Ανθρώπινου Δυναμικού Κύπρου, ως Αρμόδια Αρχή, στον Έφορο Δημοσίων Ενισχύσεων πρόγραμμα ενισχύσεων το οποίο φέρει τον τίτλο «Μονοεπιχειρησιακά προγράμματα αρχικής κατάρτισης - Συνήθη». Η κοινοποίηση έγινε σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 21 των περί Ελέγχου των Δημοσίων Ενισχύσεων Νόμων του 2001 (εφεξής καλουμένων ως ο «Νόμος») και του περί Ελέγχου των Δημοσίων Ενισχύσεων (Διαδικασία Κοινοποίησης) Διατάγματος του 2001.

Το πρόγραμμα βρισκόταν σε ισχύ κατά την ημερομηνία έναρξης ισχύος του Νόμου (30.4.2001) και ως εκ τούτου με βάση το άρθρο 21 συνιστά υφιστάμενο πρόγραμμα το οποίο δεν προβλέπει ημερομηνία λήξης.

2. Περιγραφή του κοινοποιηθέντος προγράμματος ενισχύσεων:

- (α) Αρμόδια Αρχή υπεύθυνη για την εφαρμογή της κοινοποιηθείσας ενίσχυσης είναι η Αρχή Ανάπτυξης Ανθρώπινου Δυναμικού Κύπρου.
- (β) ο στόχος της κοινοποιηθείσας ενίσχυσης είναι η αποτελεσματική κάλυψη των αναγκών αρχικής κατάρτισης νεοπροσλαμβανόμενου προσωπικού, με απώτερο στόχο την απρόσκοπτη ανάπτυξη των επιχειρήσεων.
- (γ) η ενίσχυση χορηγείται με τη μορφή επιχορήγησης.
- (δ) δικαιούχοι της κοινοποιηθείσας ενίσχυσης είναι επιχειρήσεις που δραστηριοποιούνται σε όλους τους τομείς της οικονομίας και οι οποίες προτίθενται να καταρτίσουν προγράμματα επαγγελματικής εκπαίδευσης για τους εργοδοτούμενους τους. Απαραίτητη προϋπόθεση για έγκριση των προγραμμάτων αυτών

είναι η ύπαρξη ανάγκης κατάρτισης στην επιχείρηση και η καταλληλότητα του προγράμματος και των εκπαιδευτών για ικανοποίηση της ανάγκης. Παρόλο που τα προγράμματα αυτά έχουν ως κύριο στόχο την ικανοποίηση συγκεκριμένων αναγκών επιχειρήσεων, οι γνώσεις που παρέχονται κατά κανόνα δεν αφορούν αποκλειστικά την ενισχυόμενη επιχείρηση. Από τους εργαζομένους αποκτώνται προσόντα που είναι μεταβιβάσιμα σε άλλες επιχειρήσεις, στον ίδιο κλάδο ή και σε άλλους τομείς της οικονομίας και που τους διευρύνουν τις προοπτικές ανέλιξης και τον ορίζουντα απασχόλησής τους. Λε γίνεται οποιοσδήποτε διαχωρισμός μεταξύ μεγάλων και μικρομεσαίων επιχειρήσεων (Μ.Μ.Ε.).

(ε) επιλέξιμα κόστη-ένταση: τα επιλέξιμα κόστη του προγράμματος είναι:

- (i) κόστος προσωπικού των εκπαιδευτών (καλύπτεται ο μισθός του εκπαιδευτή)·
- (ii) τρέχουσες δαπάνες συμπεριλαμβανομένων και δαπανών που αφορούν υλικά και προμήθειες (καλύπτονται υλικά που χρησιμοποιούνται αποκλειστικά για σκοπούς κατάρτισης)·
- (iii) κόστος προσωπικού των συμμετεχόντων στα προγράμματα επαγγελματικής εκπαίδευσης.

Το κοινοποιηθέν πρόγραμμα δεν καθορίζει εντάσεις για τα επιλέξιμα κόστη αλλά κατ' αποκοπήν προκαθορισμένα ποσά τα οποία αυξάνονται αναλογικά με τον ακαθάριστο μισθό των καταρτιζομένων·

- (στ) το πρόγραμμα δεν έχει ημερομηνία λήξεως·
- (ζ) προϋπολογισμοί: προβλεπόμενη δαπάνη για το 2002: £0,018 εκ·
- (η) νομική βάση: Ο περί Ανάπτυξης Ανθρώπινου Δυναμικού Νόμος, (Νόμος 125(Ι) του 1999, άρθρο 21).
- (θ) προβλεπόμενοι δικαιούχοι: άνω των 1000 επιχειρήσεων.
- (ι) μέσα παροχής πληροφοριών και ελέγχου. Η Αρμόδια Αρχή ασκεί έλεγχο, με βάση συγκεκριμένα έντυπα, κατά το στάδιο έγκρισης, κατά το στάδιο εφαρμογής και κατά το στάδιο επιχορήγησης ενός προγράμματος κατάρτισης. Επίσης, όπου κρίνεται σκόπιμο, λειτουργεί της Αρμόδιας Αρχής επισκέπτονται την επιχείρηση και το χώρο εφαρμογής του προγράμματος κατάρτισης για συλλογή πρόσθετων πληροφοριών και έλεγχο εφαρμογής του προγράμματος. Η Αρμόδια Αρχή δεσμεύεται περαιτέρω ότι, σε περίπτωση έγκρισης, θα υποβάλλει προς τον Έφορο, σύμφωνα με το άρθρο 12 του Νόμου, αναλυτική τριμηνιαία έκθεση για τον τρόπο και το στάδιο υλοποίησης του προγράμματος.
- (ια) σώρευση: Δεν προβλέπεται σώρευση.

3. Αξιολόγηση της ενίσχυσης που κοινοποιήθηκε:

- (α) Σύμφωνα με το άρθρο 2 του Νόμου «δημόσια ενίσχυση» σημαίνει την οικονομική ενίσχυση που χορηγείται υπό οποιαδήποτε μορφή, άμεσα ή έμμεσα, από το Δημόσιο ή με πόρους του Δημοσίου και που νοθεύει ή απειλεί να

νοθεύσει τον ανταγωνισμό διά της ευνοϊκής μεταχείρισης ορισμένων επιχειρήσεων ή ορισμένων κλάδων παραγωγής.

(β) Η κοινοποιηθείσα ενίσχυση κρίθηκε ότι συνιστά δημόσια ενίσχυση διότι ικανοποιεί σωρευτικά τις προϋποθέσεις του Νόμου—

(i) Χορηγείται έμμεσα από το Δημόσιο, διότι η κοινοποιηθείσα ενίσχυση χορηγείται από την Αρχή Ανάπτυξης Ανθρώπινου Δυναμικού Κύπρου η οποία αποτελεί νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου που διοικείται από Λιοκητικό Συμβούλιο που ορίζει και παύει το Υπουργικό Συμβούλιο·

(ii) συνιστά οικονομικό όφελος αφού η επιχορήγηση που παρέχεται στις δικαιούχους επιχειρήσεις (δικαιούχος 2(δ) ανωτέρω) σημαίνει οικονομικό πλεονέκτημα το οποίο οι αποδέκτριες επιχειρήσεις δε θα είχαν λάβει υπό τις κανονικές συνθήκες της επιχειρηματικής τους δραστηριότητας·

(iii) συνιστά ευνοϊκή μεταχείριση ορισμένων επιχειρήσεων ή κλάδων παραγωγής κι αυτό γιατί η επιχορήγηση δε δίδεται γενικά σε όλες ανεξαιρέτως τις επιχειρήσεις αλλά περιορίζεται στις επιχειρήσεις που εργοδοτούν υπαλλήλους. Δηλαδή, δεν καλύπτει τους αυτοεργοδοτούμενους·

(iv) τέλος, επειδή το κοινοποιηθέν πρόγραμμα επιτρέπει τη χορήγηση ενισχύσεων στις δικαιούχους επιχειρήσεις (2 (δ) ανωτέρω) και επειδή οι ενισχύσεις αποτελούν πλεονέκτημα προς αυτές, γι' αυτό το μέτρο είναι σε θέση να νοθεύσει τον ανταγωνισμό τόσο στην εγχώρια αγορά όσο και στις αγορές των άλλων χωρών.

Η διαπίστωση και μόνο της ύπαρξης νόθευσης ή της δυνατότητας νόθευσης του ανταγωνισμού ικανοποιεί και την τελευταία προϋπόθεση που θέτει ο Νόμος στο άρθρο 2 στον ορισμό του όρου δημόσια ενίσχυση. Ως εκ τούτου, δεν απαιτείται εκ του Νόμου να εξεταστεί περαιτέρω κατά πόσο η νόθευση του ανταγωνισμού είναι σημαντική ή όχι. Συνεπώς, ακόμα και στις περιπτώσεις εκείνες που το μερίδιο αγοράς των ενισχυόμενων επιχειρήσεων είναι αμελητέο, η πιο πάνω προϋπόθεση ικανοποιείται.

(γ) Εφόσον από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η κοινοποιηθείσα ενίσχυση συνιστά δημόσια ενίσχυση σύμφωνα με τις διατάξεις του Νόμου, εξετάστηκε κατά πόσο αυτή ανήκει στις κατηγορίες ενισχύσεων που δεν επιπνουν στις διατάξεις του Νόμου σύμφωνα με το άρθρο 6 του Νόμου, για τις οποίες, όμως, απαιτείται κοινοποίηση.

Όσον αφορά την πρώτη κατηγορία ενισχύσεων που προνοεί το άρθρο 6 του Νόμου, δηλαδή τις δημόσιες ενισχύσεις προς τη γεωργία, την κτηνοτροφία και την αλιεία, κρίθηκε ότι το μέρος του προγράμματος που

αφορά ενισχύσεις προς επιχειρήσεις της γεωργίας, κτηνοτροφίας και αλιείας καθώς επίσης και προς επιχειρήσεις που δραστηριοποιούνται στην πρώτη μεταποίηση των κλάδων αυτών εμπίπτει σε αυτή την κατηγορία και συνεπώς, με βάση το άρθρο 3 του Νόμου, για τις περιπτώσεις αυτές δεν απαιτείται έγκριση του Εφόρου.

- (δ) Αναφορικά, εξάλλου, με τη δεύτερη κατηγορία ενισχύσεων που προνοεί το άρθρο 6 του Νόμου, δηλαδή τις δημόσιες ενισχύσεις προς τις επιχειρήσεις που ανήκουν άμεσα ή έμμεσα κατ' αποκλειστικότητα σε αλλοδαπούς και οι οποίες κτώνται το εισόδημά τους από πηγές εκτός της Δημοκρατίας, κρίθηκε ότι το μέρος του προγράμματος που δικαιούχοι είναι επιχειρήσεις που ανήκουν άμεσα ή έμμεσα κατ' αποκλειστικότητα σε αλλοδαπούς και οι οποίες κτώνται το εισόδημα τους από πηγές εκτός της Δημοκρατίας δεν εμπίπτει στις διατάξεις του Νόμου και συνεπώς, με βάση το άρθρο 3 του Νόμου, για τις περιπτώσεις αυτές δεν απαιτείται έγκριση του Εφόρου.

Λαμβανομένων υπόψη των πιο πάνω εξετάστηκε περαιτέρω σε ποια κατηγορία ενισχύσεων, από τις κατηγορίες που προνοούν τα άρθρα 4,5 και 5Α του Νόμου, εμπίπτουν οι υπόλοιπες δημόσιες ενισχύσεις.

Αρχικά εξετάστηκε κατά πόσο η κοινοποιηθείσα ενίσχυση εμπίπτει στις κατηγορίες των ενισχύσεων του άρθρου 4 του Νόμου που ο Έφορος υποχρεούται να εγκρίνει. Επειδή η ενίσχυση παρέχεται αποκλειστικά σε επιχειρήσεις που καταρτίζουν προγράμματα επαγγελματικής εκπαίδευσης για τους εργαζομένους τους, κρίθηκε ότι η ενίσχυση δεν εμπίπτει σε καμιά από τις πέντε κατηγορίες που ορίζει το άρθρο 4.

Στη συνέχεια εξετάστηκε κατά πόσο η δημόσια ενίσχυση εμπίπτει στην απαγόρευση του άρθρου 5Α. Σύμφωνα με το άρθρο 2 του Νόμου ενίσχυση για εξαγωγές σημαίνει δημόσια ενίσχυση που συνδέεται άμεσα με τις εξαγόμενες ποσότητες, τη δημιουργία και λειτουργία δικτύου διανομής ή τις τρέχουσες δαπάνες εξαγωγικής δραστηριότητας. Νοείται ότι δεν αποτελούν ενισχύσεις για εξαγωγές οι δημόσιες ενισχύσεις που συνδέονται με το κόστος συμμετοχής σε εκθέσεις και το κόστος μελετών και συμβουλών για την εισαγωγή σε νέα γεωγραφική αγορά νέου ή υπάρχοντος προϊόντος. Κατά συνέπεια κρίθηκε ότι η κοινοποιηθείσα ενίσχυση δεν εμπίπτει στο άρθρο 5Α του Νόμου.

Ενόψει των πιο πάνω, κρίθηκε ότι η κοινοποιηθείσα ενίσχυση εμπίπτει στις πρόνοιες του άρθρου 5 και πιο συγκεκριμένα του 5(1)(β) του Νόμου, δηλαδή στις ενισχύσεις που μπορεί να εγκριθούν από τον Έφορο και αφορούν την προώθηση της ανάπτυξης ορισμένων οικονομικών δραστηριοτήτων, εφόσον δεν αλλοιώνουν τους όρους των συναλλαγών σε βαθμό αντίθετο με το κοινό συμφέρον.

Αφού λήφθηκε περαιτέρω υπόψη ότι το άρθρο 5(2) του Νόμου προνοεί την έκδοση κανονισμών, όπου είναι απαραίτητο, που περιέχουν

λεπτομερή κριτήρια για την έγκριση δημοσίων ενισχύσεων δυνάμει του άρθρου 5(1) του Νόμου, κρίθηκε ότι σύμφωνα με τις πρόνοιες του άρθρου 5 του Νόμου η κοινοποιηθείσα ενίσχυση δύναται να εγκριθεί από τον Έφορο με βάση τις πρόνοιες του Νόμου ή και των δυνάμει του άρθρου 5(2) του Νόμου εκδοθέντων Κανονισμών.

Ο Έφορος, αφού έλαβε υπόψη τις λεπτομέρειες του κοινοποιηθέντος προγράμματος (σκοπό – ένταση – δικαιούχους – σώρευση κ.ά.), έκρινε ότι τα κριτήρια που καθορίζουν οι περί Ελέγχου των Δημοσίων Ενισχύσεων (Επαγγελματική Εκπαίδευση) Κανονισμοί του 2001 θα μπορούσαν να ικανοποιηθούν, νοουμένου ότι το κοινοποιηθέν πρόγραμμα ενισχύσεων θα τύχει τροποποίησης. Λήφθηκαν, επίσης, υπόψη τα μέτρα ελέγχου και πληροφοριών που θα εφαρμόζει η Αρμόδια Αρχή σε περίπτωση έγκρισης του προγράμματος.

Σύμφωνα με τον Κανονισμό 6 των πιο πάνω Κανονισμών, οι ενισχύσεις που χορηγούνται υπέρ της επαγγελματικής εκπαίδευσης και που πληρούν τις πιο κάτω προϋποθέσεις εγκρίνονται από τον Έφορο:

- (i) Ενισχύσεις για την παροχή γενικής επαγγελματικής εκπαίδευσης δέον να έχουν ακαθάριστη ένταση που να μην υπερβαίνει το 50% για μεγάλες επιχειρήσεις και το 70% για μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις. Η γενική επαγγελματική εκπαίδευση ορίζεται στον Κανονισμό 2 των περί Ελέγχου των Δημοσίων Ενισχύσεων (Επαγγελματική Εκπαίδευση) Κανονισμών του 2001. Οι μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις ορίζονται στο παράρτημα των περί Ελέγχου των Δημοσίων Ενισχύσεων (Μικρές και Μεσαίες Επιχειρήσεις) Κανονισμών του 2001.
- (ii) Οι μέγιστες ακαθάριστες εντάσεις που αναφέρονται πιο πάνω δύνανται να αυξηθούν κατά 10 ποσοστιαίες μονάδες εάν η εκπαίδευση χορηγείται σε εργαζομένους σε μειονεκτική θέση. Ο «εργαζόμενος σε μειονεκτική θέση» ορίζεται στον κανονισμό 2 των περί Ελέγχου των Δημοσίων Ενισχύσεων (Επαγγελματική Εκπαίδευση) Κανονισμών του 2001.

Επίσης, σύμφωνα με τον Κανονισμό 7 των ίδιων Κανονισμών, τα επιλέξιμα κόστη στο πλαίσιο ενίσχυσης για επαγγελματική εκπαίδευση είναι τα ακόλουθα:

- (i) Κόστος προσωπικού των εκπαιδευτών·
- (ii) έξοδα μετακίνησης των εκπαιδευτών και των εκπαιδευομένων·
- (iii) τρέχουσες δαπάνες συμπεριλαμβανομένων και δαπανών που αφορούν υλικά και προμήθειες·
- (iv) αποσβέσεις εργαλείων και εξοπλισμού που χρησιμοποιούνται αποκλειστικά για το εκπαιδευτικό σχέδιο·
- (v) κόστος υπηρεσιών συμβούλων σε σχέση με το εκπαιδευτικό σχέδιο·
- (vi) κόστος προσωπικού των συμμετεχόντων στα σχέδια επαγγελματικής εκπαίδευσης μέχρι του ποσού των συνολικών επιλέξιμων κόστων που αναφέρονται στις υποπαραγράφους (i) μέχρι (v). Νοείται ότι στον υπολογισμό του κόστους προσωπικού των συμμετεχόντων στα σχέδια επαγγελματικής εκπαίδευσης λαμβάνονται υπόψη μόνο οι ώρες κατά τις οποίες οι εργαζόμενοι συμμετείχαν στην επαγγελματική εκπαίδευση, αφού αφαιρεθούν οι παραγωγικές ώρες ή το ισοδύναμό τους.

Επιπλέον, σύμφωνα με τον Κανονισμό 8 των ίδιων Κανονισμών, «χορηγηθείσες ενισχύσεις σχετικά με το ίδιο επιλέξιμο κόστος, δε σωρεύονται με οποιαδήποτε άλλη ενίσχυση, εφόσον η σώρευση αυτή έχει ως αποτέλεσμα ακαθάριστη ένταση ενίσχυσης υπερβαίνουσα την καθοριζόμενη με τους παρόντες Κανονισμούς».

Με βάση τους πιο πάνω Κανονισμούς κρίθηκε ότι το κοινοποιηθέν πρόγραμμα δεν μπορεί να εγκριθεί ως έχει, διότι πρόκειται μεν για γενική εκπαίδευση με επιτρεπτά επιλέξιμα κόστη, δεν πληροί όμως όλες τις πιο πάνω προϋποθέσεις. Συγκεκριμένα, η ένταση της ενίσχυσης που προνοείται στο πρόγραμμα δεν είναι συμβατή με τους Κανονισμούς διότι δεν υπολογίζεται ως ποσοστό επί των επιλέξιμων κόστων. Συνεπώς, σύμφωνα με το άρθρο 21 του Νόμου, το πρόγραμμα αυτό θα πρέπει να τροποποιηθεί ή να καταργηθεί το αργότερο μέχρι τις 30.4.2003.

Ενόψει των πιο πάνω, ο Έφορος έκρινε ότι το πρόγραμμα εγκρίνεται με τον όρο ότι η Αρμόδια Αρχή θα προβεί πριν από τις 30.4.2003 στις ακόλουθες τροποποιήσεις:

Η ένταση της ενίσχυσης να υπολογίζεται ως ποσοστό επί των επιλέξιμων κόστων και να μην υπερβαίνει τα ανώτατα επιτρεπτά όρια που αναφέρονται στις παραγράφους 3(δ)(i) και 3(δ)(ii).

Επισημαίνεται, επιπλέον, ότι η Αρμόδια Αρχή θα πρέπει να βεβαιώνεται ότι η εκπαίδευση που θα τυγχάνουν οι εργαζόμενοι με βάση το πρόγραμμα αυτό όχι μόνο θα χαρακτηρίζεται ως γενική εκπαίδευση αλλά και θα ικανοποιεί πλήρως το σχετικό ορισμό όπως αυτός περιλαμβάνεται στον Κανονισμό 2 των περί Ελέγχου των Δημοσίων Ενισχύσεων (Επαγγελματική Εκπαίδευση) Κανονισμών του 2001.

Σε περίπτωση που η Αρμόδια Αρχή δεν τροποποιήσει το κοινοποιηθέν πρόγραμμα μέχρι τις 30.4.2003 αυτό θα πρέπει να καταργηθεί. Ο Έφορος, όμως, αφού έλαβε υπόψη τους όρους με βάση τους οποίους παραχωρείται η ενίσχυση, διαπίστωσε ότι η Αρμόδια Αρχή, μετά την κατάργησή του, δύναται, με βάση τα άρθρα 2 και 7 του Νόμου, να χαρακτηρίσει το πρόγραμμα ως ενίσχυση *de minimis*, δηλαδή ενίσχυση προς μία επιχείρηση, που λόγω του πολύ μικρού ύψους της (ζάτω των £57.000 για περίοδο τριών χρόνων), δεν επιφέρει ή δεν μπορεί να επιφέρει οποιαδήποτε αισθητή νόθευση στον ανταγωνισμό. Σε μια τέτοια περίπτωση η ένταση της ενίσχυσης δύναται να είναι μέχρι και 100% υπό την προϋπόθεση, σύμφωνα με το άρθρο 7 του Νόμου, ότι καμία επιχείρηση δε δικαιούται να λάβει, ως ενισχύσεις *de minimis*, πέραν των £57.000 ανά τριετία. Ταυτόχρονα, εάν το πρόγραμμα χαρακτηριστεί ως *de minimis*, τότε θα μπορεί να καλύπτει και άλλα επιλέξιμα κόστη τα οποία δεν προνοούνται από τους σχετικούς Κανονισμούς.

4. Απόφαση:

Για τους λόγους αυτούς.

Ο ΕΦΟΡΟΣ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΕΝΙΣΧΥΣΕΩΝ ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ ΤΑ ΕΞΗΣ:

- Α. Το κοινοποιηθέν πρόγραμμα ενισχύσεων με τίτλο «Μονοεπιχειρησιακά προγράμματα αρχικής κατάρτισης - Συνήθη» συνιστά δημόσια ενίσχυση σύμφωνα με το άρθρο 2 του Νόμου. Η ενίσχυση αυτή σύμφωνα με το άρθρο 6 του Νόμου δεν εμπίπτει στις διατάξεις του Νόμου στο μέρος της που δικαιούχοι είναι επιχειρήσεις της γεωργίας,

κτηνοτροφίας και αλιείας και της πρώτης μεταποίησης των κλάδων αυτών και επιχειρήσεις που ανήκουν άμεσα ή έμμεσα σε αλλοδαπούς και κτώνται το εισόδημα τους από πηγές εκτός της Δημοκρατίας και ως εκ τούτου δεν απαιτείται, για τις ενισχύσεις αυτές, με βάση το άρθρο 3 του Νόμου, έγκριση του Εφόρου.

Ως προς το υπόλοιπο μέρος του προγράμματος, κρίθηκε ότι αντιβαίνει σε ορισμένους όρους και διατάξεις του Νόμου ή και των Κανονισμών. Ως εκ τούτου, ο Έφορος, αφού έλαβε υπόψη και τα μέτρα ελέγχου και πληροφοριών που θα εφαρμόσει η Αρμόδια Αρχή σε περίπτωση έγκρισης του προγράμματος, αποφασίζει έγκριση του προγράμματος υπό τον όρο ότι τούτο θα τροποποιηθεί έτσι ώστε η ένταση της ενίσχυσης να υπολογίζεται ως ποσοστό επί των επιλέξιμων κόστων και να μην υπερβαίνει τα ανώτατα επιτρεπτά όρια που καθορίζουν οι σχετικοί Κανονισμοί και τα οποία αναφέρονται ανωτέρω. Επισημαίνεται, επιπλέον, ότι η Αρμόδια Αρχή θα πρέπει να βεβαιώνεται ότι η εκπαίδευση που θα τυγχάνουν οι εργαζόμενοι με βάση το πρόγραμμα αυτό όχι μόνο θα χαρακτηρίζεται ως γενική εκπαίδευση αλλά και θα ικανοποιεί πλήρως το σχετικό ορισμό όπως αυτός περιλαμβάνεται στον κανονισμό 2 των περί Ελέγχου των Δημοσίων Ενισχύσεων (Επαγγελματική Εκπαίδευση) Κανονισμών του 2001.

Σύμφωνα με το άρθρο 21 του Νόμου, το υφιστάμενο πρόγραμμα μπορεί να συνεχισθεί με την παρούσα μορφή το αργότερο μέχρι τις 30.4.2003 οπότε και θα πρέπει είτε να τροποποιηθεί ως ανωτέρω είτε να καταργηθεί.

Αποφασίζει, τέλος, ότι, εάν το κοινοποιηθέν πρόγραμμα καταργηθεί, δύναται, με βάση το Νόμο, να χαρακτηριστεί από την Αρμόδια Αρχή ως ενίσχυση «*de minimis*».

- Β. Η παρούσα απόφαση απευθύνεται στην Αρχή Ανάπτυξης Ανθρωπίνου Λυναμικού Κύπρου.

Λευκωσία, 14 Ιανουαρίου 2002.

ΧΡ. ΑΝΔΡΕΟΥ,

Έφορος Δημοσίων Ενισχύσεων.

Ε.Λ.Ε. 25.06.002.40 (122.1.3.2.1.12)